

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA

κατά

Receveur des douanes de Roubaix, Directeur régional des douanes et droits indirects de Lille, Administration des douanes

Αντικείμενο

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως — Tribunal d'instance de Roubaix — Ερμηνεία του άρθρου 236, παράγραφος 2, (εδάφια 2 και 3), του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1) — Αίτηση επιστροφής δασμών αντιντάμπινγκ που κατεβλήθησαν βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 2398/97 του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 1997, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βαμβακερών πανικών κρεβατιού, καταγωγής Αιγύπτου, Ινδίας και Πακιστάν (ΕΕ L 332, σ. 1), ο οποίος κηρύχθηκε εκ των υστέρων ανίσχυρος — Παρανομία που συνιστά περίπτωση ανωτέρας βίας — Χρονικό σημείο γενέσεως της υποχρεώσεως επιστροφής των δασμών

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 236, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000, έχει την έννοια ότι ο παράνομος χαρακτήρας ενός κανονισμού δεν συνιστά περίπτωση ανωτέρας βίας σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, δυνάμει να παρατείνει την τριετή προθεσμία εντός της οποίας ένας εισαγωγέας μπορεί να ζητήσει την επιστροφή εισαγωγικών δασμών καταβληθέντων κατ' εφαρμογή του κανονισμού αυτού.
- 2) Το άρθρο 236, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000, έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στις εθνικές τελωνειακές αρχές να προβούν σε αυτεπάγγελτη επιστροφή δασμών αντιντάμπινγκ, εισπραχθέντων κατ' εφαρμογή κανονισμού της Ένωσης, στηριζόμενες στη διαπίστωση εκ μέρους του Οργάνου Επίλυσης Διαφορών της μη συμμορφώσεως του εν λόγω κανονισμού προς τη συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994, που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1 Α της συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), η οποία υπογράφηκε στο Μαρακές στις 15 Απριλίου 1994 και εγκρίθηκε με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που προήλθαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), καθ' όσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της.

(1) ΕΕ C 30 της 29.1.2011.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 14ης Ιουνίου 2012 [αίτηση του Conseil d'État (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (ANAFE) κατά Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

(Υπόθεση C-606/10) ⁽¹⁾

[Κανονισμός (ΕΚ) 562/2006 — Κοινοτικός κώδικας σχετικά με το καθεστώς διελεύσεως προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων Σένγκεν) — Άρθρο 13 — Πολίτες τρίτων χωρών που έχουν προσωρινό τίτλο διαμονής — Εθνική ρύθμιση απαγορεύουσα την επιστροφή των πολιτών αυτών στο έδαφος του κράτους μέλους που εξέδωσε τον προσωρινό τίτλο διαμονής ελλείψει θεωρήσεως επανόδου — Έννοια της θεωρήσεως επανόδου — Προγενέστερη διοικητική πρακτική που επέτρεπε την επάνοδο χωρίς θεώρηση επανόδου — Ανάγκη λήψεως μεταβατικών μέτρων — Δεν υφίσταται]

(2012/C 227/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'État

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (ANAFE)

κατά

Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Conseil d'État — Ερμηνεία των άρθρων 5, παράγραφος 4, στοιχείο α' και 13 του Κανονισμού (ΕΚ) 562/2006, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006 για τη θέσπιση του κοινοτικού κώδικα σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων του Σένγκεν) (ΕΕ L 105, σ. 1) — Εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία απαγορεύει την επιστροφή υπηκόων τρίτων χωρών που είναι κάτοχοι προσωρινού τίτλου διαμονής στην επικράτεια του κράτους μέλους το οποίο χορήγησε τον εν λόγω τίτλο διαμονής, εφόσον δεν διαθέτουν θεώρηση επιστροφής εκδοθείσα από προξενικές ή νομαρχιακές αρχές — Έννοια της «θεωρήσεως επιστροφής» — Νομιμότητα των μεταβατικών μέτρων προς όφελος των εν λόγω υπηκόων που έχουν εγκαταλείψει την επικράτεια — Αρχές της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Διατακτικό

- 1) Οι κανόνες περί αρνήσεως εισόδου πολιτών τρίτων χωρών που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΚ) 562/2006, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη θέσπιση του κοινοτικού κώδικα σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων του Σένγκεν), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 81/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του

Συμβουλίου, της 14ης Ιανουαρίου 2009, τυγχάνουν εφαρμογής και επί πολιτών τρίτων χωρών που υπέχουν σε υποχρέωση θεωρήσεως και επιθυμούν να εισέλθουν μέσω των εξωτερικών συνόρων Σένγκεν εκ νέου στο κράτος μέλος που τους χορήγησε προσωρινό τίτλο διαμονής, χωρίς να εισέλθουν στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.

- 2) Το άρθρο 5, παράγραφος 4, στοιχείο α', του κανονισμού 562/2006 έχει την έννοια ότι κράτος μέλος που χορηγεί σε πολίτη τρίτης χώρας θεώρηση επανόδου κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως δεν μπορεί να περιορίσει την είσοδο στον χώρο Σένγκεν από ορισμένα μόνο σημεία του εθνικού εδάφους.
- 3) Οι αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν επέβαλλαν τη λήψη μεταβατικών μέτρων για όσους πολίτες τρίτων χωρών εγκατέλειψαν το έδαφος των κρατών αυτών, έχοντας προσωρινό μόνο τίτλο διαμονής που εκδόθηκε ενόσω εξεταζόταν η πρώτη αίτηση για τη χορήγηση τίτλου διαμονής ή αίτηση ασύλου, οι οποίοι επιθυμούσαν να επιστρέψουν μετά τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 562/2006.

⁽¹⁾ EE C 72 σ. 5.3.2011.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 12ης Ιουνίου 2012 [αιτήσεις του Bundesfinanzhof (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Waldemar Hudzinski κατά Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Jaroslaw Wawrzyniak κατά Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

(Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-611/10 και C-612/10) ⁽¹⁾

[Κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 — Άρθρα 14, σημείο 1, στοιχείο α', και 14α, σημείο 1, στοιχείο α' — Άρθρα 45 ΣΛΕΕ και 48 ΣΛΕΕ — Προσωρινή εργασία σε κράτος μέλος άλλο από αυτό στο έδαφος του οποίου ασκείται κανονικά η δραστηριότητα — Οικογενειακές παροχές — Εφαρμοστέα νομοθεσία — Δυνατότητα χορηγήσεως επιδόματος τέκνων από το κράτος μέλος στο οποίο ασκείται προσωρινώς εργασία και το οποίο δεν είναι το αρμόδιο κράτος — Εφαρμογή κανόνα του εθνικού δικαίου περί αποφυγής της σωρεύσεως ο οποίος αποκλείει το δικαίωμα στην παροχή αυτή σε περίπτωση καταβολής σε άλλο κράτος συγκρίσιμης παροχής]

(2012/C 227/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Waldemar Hudzinski (C-611/10), Jaroslaw Wawrzyniak (C-612/10)

κατά

Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

Αντικείμενο

Αιτήσεις εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Bundesfinanzhof — Ερμηνεία του άρθρου 14α, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73) — Καθορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας — Δικαίωμα του διακινούμενου εργαζομένου να λαμβάνει εντός του κράτους μέλους στο οποίο εργάζεται οικογενειακά επιδόματα για τα τέκνα του τα οποία κατοικούν στο κράτος μέλος καταγωγής — Περίπτωση ατόμου που ασκεί μη μισθωτή δραστηριότητα στο κράτος μέλος καταγωγής του και μισθωτή δραστηριότητα για περίοδο τεσσάρων μηνών σε άλλο κράτος μέλος

Διατακτικό

- 1) Τα άρθρα 14, σημείο 1, στοιχείο α', και 14α, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και αναπροσαρμόστηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται στην εκ μέρους κράτους μέλους το οποίο δεν είναι το κατά τις διατάξεις αυτές αρμόδιο χορήγηση επιδόματος τέκνου, σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο, σε διακινούμενο εργαζόμενο ο οποίος απασχολείται προσωρινώς στο έδαφος του υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, ήτοι ακόμη και στην περίπτωση που διαπιστώνεται, πρώτον, ότι ο εν λόγω εργαζόμενος δεν περιήλθε σε νομικώς δυσμενέστερη θέση λόγω της ασκήσεως του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας, δεδομένου ότι διατήρησε το δικαίωμά του για οικογενειακές παροχές της ίδιας φύσεως στο αρμόδιο κράτος μέλος και, δεύτερον, ότι ούτε ο εργαζόμενος αυτός ούτε το τέκνο για το οποίο ζητείται η εν λόγω παροχή έχουν τη συνήθη διαμονή τους στην επικράτεια του κράτους μέλους στο οποίο αυτός απασχολήθηκε προσωρινά.

- 2) Οι κανόνες της Συνθήκης ΛΕΕ στον τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται στην εφαρμογή, σε περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης, διατάξεως του εθνικού δικαίου όπως αυτή του άρθρου 65 του νόμου περί φορολογίας εισοδήματος (Einkommensteuergesetz), καθόσον αυτή συνεπάγεται όχι τη μείωση του ποσού της παροχής κατά το ποσό συγκρίσιμης παροχής η οποία εισπράττεται σε άλλο κράτος, αλλά τον αποκλεισμό της οικείας παροχής.

⁽¹⁾ EE C 103 της 2.4.2011.